

Accentuating Affection

פרשת ויקרא תשפ"ב

LEVITICUS

1 / 1-3

PARASHAS VAYIKRA

He called to Moses, and HASHEM spoke to him from the Tent of Meeting, saying: ² Speak to the Children of Israel and say to them: When a man among you brings an offering to HASHEM: from the cattle or from the flock shall you bring your offering. ³ If one's offering is an elevation-offering from the cattle, he shall offer an unblemished male;

וְנִרְאָה לְדֹבָר זה רַמֵּז מִן הַכְּתָבוֹ שֶׁלְפָנָינוּ, שְׁתִיבָּת "אֶל מֹשֶׁה" עֲלוֹת בְּגִימֹטוֹרָה - כְּמַנֵּן
 "שָׁלוֹם". וְכֵן אָמָרִים אָנוּ בְּכָוָנוּ מִבֵּית הַכְּנָסָת בְּלִיל שְׁבָת "שָׁלוֹם עַליכֶם מֶלֶאכִי הַשְׁלָוֹת",
 שְׂזוּה שְׁפִירְשִׁי" שְׁמַשְׁתִּמְשִׁים הֵם מֶלֶאכִי הַשְׁרָתָה בָּאוֹתָה קְרִיאַת חִיבָּה, וּמְתֻעָם זֶה מְבָרְכִים
 אָנוּ אָתוּם בְּשָׁלוֹם.

* זאת ועוד, שלא בברכת כהנים (במדבר 10, כו) נאמר: "ישא א' פנוי אליך ישים לך שלום",
 הרי לנו שההעמידה נוכחת פנוי ה' היא אשר נשאת בברכה ברכת שלום. ומouteה נראה שההאל
 מצינו שנאמרו בגודלות נבותה משה רבינו בפרשת ואות הברכה (דברים לד, י): "ולא קם
 נביא עוד בישראל כמו אשור ידעו ה' פנים אל פנים", והרי שהוד מעלת נבותה הייתה

6 Ner Uziel - R. Milevsky

Who called to Moshe? The Torah does not at first identify the speaker; it leaves the reader to deduce from the continuation of the verse that the pronoun *he* must be referring to God. Stylistic deviations in the Torah such as this invariably convey a supraliminal message.

✓ Ramban explains that this verse illustrates the extremely close relationship that had developed between God and Moshe. They dialogued so frequently that by now it is almost superfluous for the Torah to have to identify each of the speakers; thus from this point on, often enough the Torah refers to God "casually" as "He." The intimate relationship between God and Moshe carried on after the revelation at Mount Sinai: the same "He" that spoke with Moshe throughout *sefer Shemos* continued to communicate with Moshe in the same intimate manner in *sefer Vayikra*, and on throughout Moshe's life. Once the Mishkan was built, instead of God's voice emanating from the top of Mount Sinai, it emerged from the Holy of Holies chamber of the Mishkan. In this sense the Mishkan became a "portable Mount Sinai," which the Jews would carry along with them wherever they went.

קְפָג

חַטֹּוֹב

שְׁמֹן

* ג' פעמים, לכל, ולא סגי לאמר לכל דבר ואמרה וציווי, אלא דרצה ללמד
 כבזה, דלכואורה ה' אחד יכול להבין לדלשו חבה סגי חד פעם, וזה מספיק
 לעתיד ג' י'כ, כיון דעתך שהוא חביב, וע"כ בא להורות לכל דבר ואמריה
 * ה' חבה חדשה ולא הסתפק בחבה נושנה. והנה, מה שהביא ר' מלacci

2

Artsal - Chavash

The Sages expound that this summons to Moses is mentioned to teach that whenever God wished to impart a new command to him, He first summoned him lovingly, saying, "Moses, Moses." In reply, Moses would say, "I, הָנָנִי, I am at Your service." As the verse implies, the call came exclusively to Moses. God's voice is powerful enough to shatter trees and be heard throughout the world, but it was the Divine will that it be heard only by Moses (*Rashi; Sifra*).

3 ק אג- ז אינטרכט - נ

ומתוך העין בדברי חז"ל והראשונים
 עליה, שהיא הקב"ה קורא ואומר
 למשה רビינו: "משה משה", והקהל הוזע
 נשמע לו מחוץ לאهل מועד – ורך הוּא
 שעוז – זאו נכס באהל מועד, וכשהגין
 ש, החל לשמעו את קול דבר הנבואה
 היוצא מבין הכרובים מעל הכפורת.
 ובעיקר הדברים יש אריכות במפרשים
 בדקדוק בובי ורש", אם הקול הגע לאוני
 משה גם מחוץ לאهل מועד, או שהוא הקול
 נפק ולא יצא כלל לחוץ. ובפטשות יש חלק
 בין קול הקרייה שיצא לחוץ כדי שיישמע
 למשה, בין הדיבור שהה נפק ולא יצא
 לחוץ.

4 פרשת ויקרא + מנחת מיכאל

המפרשים עמדו כאן על כמה דקדוקים. א. מדובר נאמר ויקרא "אל" משה
 ולא נאמר ויקרא למשה והוא ב' אליו. ב. מדובר לא נאמר ויקרא ה' אל משה
 והוא ב' אליו כדרך המקרה בכל התורה כולה. ג. מדובר נכתב האל"ף של ויקרא
 זעירא.
 ובשפתינו כהן תירע דלשון ויקרא למשה מורה שלצורך קרוא, ורצת הפסוק
 לממדנו שלא לצורך קרוא אלא לשם חיבת קראו והזכיר את שמו אף על פי
 שהוא פנוי, והיינו כשההאדם נמצא רחוק קוראים אותו בשם להודיעו שהוא
 קוראהו, אבל כשישוב קרוב לפניו אין צורך לקרייה אלא מרוב חיבתו קוראהו
 בשמו לחבבו עליו, ועל כן נאמר "אל משה".

5 בדורשי: ויקרא אל משה - לכל דברות ולכל אמירות וכל צוים קדמה קרייה לשון
 חברה (יום א' ד'), לשון שמלאכי השרת משתמשים בו שנא' (ישעיה ו) "וקרא זה אל זה". אבל
 בבבאי האומות עכו"ם נגלה עליהם בלשון עראי וטומאה שנא' "וקיר אליהם אל בעם".
 אלא שלא נתפרש בדברי ר'ש"י מוהי שהיתה אותה הקרייה של חיבת אשר קדמה לכל
 אותם הדיבורים שדבר בעם.
 ונראה שקריית חיבת זו הייתה נתנית "שָׁלוֹם", וכי שמקדים אנו בשלום כל אדם.
 יותריה מזו, שלא "שָׁלוֹם" אחד משמותיו של הקב"ה הוא ומטעם זה אסור להקדים שלום
 בחבירו בבית המרחץ ובמבואות המתוונפים.

וזה מדת כלון כמתכ"כ רט"ו זר"פ ויטז
(שם) שעל דצ'ב. שמספר עלייטס שקוורי
לטלמייס עזדים לעזר נמכל יוסף, הלא"כ
רק כטעונת ברחווי זוכ בגען לו ולע
יוטה. וטס בגיען לו טוונט מיר צהוב לכוות
נמכל לעזר נמלוים, חין ז"ה טנס גען גען
מלת קז"ע וולנדס סחיה. מלך מדריך
הכתי יט לו מיזב זע, וטוני ג'ולוכ

חווק וויל מלומדים, כי טרי עטבי
צעער. לה"ג בעין גענות לח כתיתות,
הצ'ל נטעה סודולס טכחו, וויריך נסכךין
לח כתער. ומכן שזען להה, הילו לח
כ"י נמכל לעזר, לח כ"י קז"ע מפק
לח טצע כיטטעלס לטס ווועס
צטמייס. ורק עכשוו שקייל זיסוף טוונט
וכ"י טרי צער, כוונך לאקטען ספּען
ולקאל מעליו לח קדוםק שסכל מז
בג'לה, זוכי מדשו של קק"ב.

17

ועל מה טטהלנו מזוע לח מאיינו קרייחט
זטה מוחכלת קודס נון לח נטמא
קדמס קרייחט כלל הייריך וויל זיוו,
כ"י ג'ולח נפלרט, דרכו צבע טז' צי
הידס גמלויס צליהק נורה לח זומק ציהח,
מנגע קדרויס שטייס מתקרביס זל"ע
ושיעויס יותם זל"ז ווועביס זל"ג, כהן
באס גהויס זימד צמאנט קק'ב הילנס
צטמאנט כלח מטאפר ועכטוו שומקט
צבעה לח, טצעו כו לח לטסומ מזאיינו
ההומלן ווועס עינו זרכו. וכצע לירע
מעטה כז' צבעי צי מוזט שטיגעו ציעויס
וועסוסר כלל הילמייק, ובו מוקרייז זל"ז
מלה. הצל ח'ג'כטער מהד וטאיטז
צמאנכו, טז' טכח גגמוי לח חייו
ההומלן וויל הח נזח צערלטו. בן כו
גע בעה הידס, מרגניות חאר טהולדס גביע
לטיפוקו, וכטני פרט בגיען נון, כו
לפתע זינו מכיוו עוד צבעה.

איך צעניאו ייון פרטן כו, דרכי צבעה
שכ'ו יטלהל טרוייס זמקוט לח נקס
צ'לן מזיריס. גס קז"ע ציכיל כ"י צע
וינג' וויל שטינס נטונו צי מוקס מיזבק
וצעלי דירת קצע וצ'לן מראקיס. ומ"ב
כ"י בילד פטרט טבריגט קז"ע חיק
ולטיכט בילפ'יקט, הצל נחלר טיניכט בתמזה
ובצע כ"י לו לאקז"ע דיריך ומוקס מזבק

קז'ע הצל יטלהל, זיון מנגע קדרויס
מתקומיס לח כטני צהוון האלר ומבדרייס
הלו צבעה מהליך מהלך ווועז עדין לח
סמייט, וויליכס נטילס נכהה זמייל ולע,
ומ"ב זוקה לח קדרם קרייחט של מזב
כלל דיבור וויל זיוו, לאקז'ע צהוון
קיימת חיקטו יתריך כלל מוקה, וויל
סומעטב ע"ז מה שטז'יקול כתיאזט כו
בצע צדרויס שקייזע צהוון גה'ולב מועז.

לכדייבר קז"ע כן לח מזב, לח קרייחט
זוכ למת קרייחט של ציבא, כיון צדרויס
קטייס זלוייס לכילה צפה מהליך, נלען
זוכ וקטה וויל צמענץ רן. וחכו גוף
סמיוט בכל צבעה טדריך קז"ע למ"ב
חפיון כטבי מדריך נלען עז' וקטה
כ"י מוקיס וקורו לח קרייחט של ציבא
וכמו כן צז'ו לח נלען צל'ו זיוו, כו
ס"ד דהון זוכ מאז' נכנון לטימות נלען
רכ' וטיגויס. צבעה שמיליכיס לח
בדר מזב, זיון מזק'יס ממזנו נלען נון,
ליך מחייזיס הווו צעל כרחו ומדרייס
הלו צהוון ולטעל צטהו למוריס ג'טומ
שעכטוו כו לח זמן בסדר וסוח נזיך גבע
וילמו, לח טנער למזר מוסר. זיון
הומרייס לח, צבקט, חייכס ותמאד עטב
מוסר. וויל כהן כ"י זיך נסיות כו.
ועז' צבעה רט"י נחוצ' צעל רן נס'
הויריך, היל נס נכל דיבור ווועז קרייחט
קז"ע קרייחט של ציבא וכ"י קורו
צלהבב למשב ריבע.

18
וחביאוד זוכ כו לח מזב גס צבעה
טדריך הילו צהוון דבירים קטייס, כלל
צבע מחייזקו קיררכ הילו, צבעה טנטו
כלל יטלהן חמוץ מזויות חדות, לח
זוסן כז"ע זומען למולען ערנו. לח נטלהן
סתס חוו נל כלל יטלהן טענוכס למלהו
הלו מדריך כל מזב שטמיחיזו כו כ"י
נק למוג נכס כל קיומיס. במזבום וטיגויס
ודרויס קק'יס גניזיס, כו לאו נטוחט
וצעטווים. ומ"ב הפלו כטבוך לדבר
הלו דבירים קק'יס גניזיס, עטב כו נטלהן
מיוב, זוכ טבוך נלען נלען קה.
כ"י לפי זיך לרייס קדרויס לכייחט
צ'מזה, הכלל למזרת זום לח מזבום
טכ'לן קק'ב לאטני לח יטלהן מהמ
כלל כלל צחיצת קק'ב. ווילו צבעה
וואל טרחה כס, לח פקען כלל זום
מיובו היליכס. ווילריך ימכן זיך גופל
סיטא סייב זומפה לדבר נלען ציבא,
לברחות טדיז'ו היליכס נלען קב'ה מינה
מזהמת טכ'לן ח'ז' מעלון, הצל חכמי
כס נלכטיס עליו וויס הילו צהומס דריג
של ציבא.

19
ובן מזויו היל וספה בז'ודיך צבעה
שנמכל ליטמעל. כתיז' בראשית
ל"ז' וgamlichis נטילס נכהה זמייל ולע,
וכחצ' רט' לי' לבודויס מהן טכלן של גדייס
הלוון דרכן של ערוייס נטהה היל נט
עטערן טריחן רע, וויל זומדו צהומס
שלם זוק מרים רע. וויל'פ' אכל במליכיס
היילע נז' צהוון טונט וכי' פומט צבעה
מוקס כו לח נלען קטה, כי' זומרין

הנה נתקטס רט"י זמכ דכמיג צהמלה
זוקלט אל מזב וויל נלען מיז
וילדר וג'ו. וויל צויר שלל דבירות וכ"י
קדמץ קרייחט נלען ציבא. נז' זוכ זוטו
בקב"ב מיר רק קלע לו מזב, וויל'ב
זוכ לוטו שיעטך כך וכך כמו צמויין
היל מלולי כהרת שנס כב' נווגויס כו,
קורייחס זוכ נזיך מיליכ נלען צל' חיבב
ויק זח"כ מומאים זל"ז מז' דבוי לומה,
זמקוס לוממיו מיז.

והנה ל"ע, לח צלמה קקדיס קק'ב
קרייחט של ציבא לכל חמייך ולכל
לויו צלממר למזב, מזוע לח מזויו צדריך
ב' כוחץ קודס לבן. כרי גס צמורייס
למלהו פרטיזט טלימות נמלה, וכ'ו זיוויס
ג'כ' כמו זיוויז קרצן פסט, וויל מזויין
ב'ס נלען קרייחט של ציבא. ורק כהן
למלהו קמץ טמץ טט' זומז' קרייחט של
זומז' זס מזויו נלטאנז קרייחט אל
מודע, זס מזויו זומז' קרייחט של
חיבב, וויל'ע צנעט סדריך.

עוד ל"ע מז' דינמי רט"י פלטן צל'
סוג חמייך צפנ"ע, ולומר דלכל
דבירו ולכל חמייך זומז' קדרמץ
קרייחט של מזב. כרי נלטאנז כ'י זיגז
ג'לול כולס ימץ ולכטווים דק' צל' פטס
טדריך קק'ב אל מזב, קדרם קרייחט
של צובק, וכי' מטמע טיט' מיז' נפדר
כלל סוג דיבור טדריך הילו, וויל'ע מז'
היז'ז זז וויל'ז' ז'מ' יט' צינוכס.

שוב ל"ע מז' צלמה קמידות טברח
בז"ע צבכגטו כהן, כרי הין ספק
דרוגה מז' קק'ב פ' מז' מז' זיז' צהו
קיז'ז מלולי כהרת, וויל'ב זיז' צהו
הטי בכחטו זאממענו זמץ טדריך קז"ע
הן מז' מזב. הכלל מז' מז' טל' ספ'
מדרייס מלולי כהRET זל"ז, כ'כ' טבק'ב
ידצ'ל כהן, וויל'ז' זוכ'ר קדריך לטיכט
ב'לל צק'ל.

הנה על בכרי טב' זיז' זיז' נפקומת יט
циין כל מז'ון ולט'ון עד טברח
רט"י פלטן כל חד מז' זמייד ומטי
טברח של קרייחט זז טל' זרכ'ב, נלהב
פלטן עפ' מז' זמיייז חילוק בפליטות כל
לט'ון ולט'ון דרכ' ע"מ דרכ'ז' וידצ'ל

אלק'יס אל מזב (שמוא' ו') פירט רט"י
ז'ב' מז' מז' מז' מז' ז'ב' ז'ב' ז'ב'
(שםות קפ"א) היל נט' זוכ'ר היל נט' נט'
קוט'י, כד' ה' זוכ'ר טב' טב' טב' טב'
קוט'ו. וויל'ב מלול וויל'ז' זוכ'ר צל'
מוקס כו לח נלען קטה, כי' זומרין

וְתַהַגֵּת מִלְמָדו מָזָן ל' (שם קמ"ו ע"ה) ש-כְּנֶשֶׁב
שְׁעַמְדֹו יְלִילָן בְּמֻעַם כָּר קִיִּים
פְּמַקְסָ וְזַהֲמָנָן מַלְסָ, דַּיְיָנוּ כְּנוֹדָךְ גּוֹפָס
וְיָיו מַוְהָלִיס וְמוֹלְכִּיס מַלְלָ זַוְּמָמָל
וּמוֹמְהָה, נַמְלָא אַלְגִּיטָוּ מַלְלָ הַוְּרָאָס
טוֹיְיָטָה סְמוֹעָרָאָס נַסָּה צָלִי שָׂוָס מַעֲקָן
הַמְּצָלִילָן. רַק הַמְּלָר כָּר כְּמַלְלָ מַעֲנוֹתָן כְּעַגְלָן
זָוְלָה הַוְּגָמָה הַלְּיָסָס, וְהַוְּיָדוּ מַתְּמַלְלָן
הַלְּוָס מַמְעָל אַזְקְלִיטָס לְמַקְסָס מַוְצָּךְ אַלְלָן
סְקָלִיפָּות וְזַהֲמָלָה הַמְּלָרָה, נַצְחִינָּמָג גַּלְוָת
רַאֲכִינָּה, וְעַל יְדֵי זָהָב גַּלְלָה כְּלָנוּ לְהַרְגִּינָּט
הַמְּלָר נַעֲמָהָס כְּנַמְגָלוֹת אַס טַוְיָט צָהָגָה.
כִּי אַס עַל יְדֵי מַמְוָס וְהַתְּלִבְבָּוֹת. וְחוֹ
אַתְּמָר מַתָּה רַבְיָנוּ יְלִילָן הַמְּלָר מַעֲנוֹתָן
(שםוֹ יְצָצָה) מַי "לְפָ" הַלִּי, דַּיְיָנוּ מַי הַמְּלָר
אַס "טוֹיְיָה" עַדְלִין מַמְלִיא בְּקָרְבָּן
בְּנַמְגָלוֹת, וְלִמְלָא כְּמַטְרָר הַמְּלָר נַעֲמָמוֹ עַל
יְדֵי הַמְּנָגָה, מַי גַּלְלָ נַכְלָל בְּנַמְגָה כְּעַגְלָן, כְּוֹתָן
יְכוֹת וְיְמָהָרָה מַלְלָן.

19

וזהו העניין גם בפליטה זו, כי עתה כל'אך
בקצ"ה נ"ז נ' ג' מ' מ' ר' ל' צ'
ע"ה על עזוזת הקלצנות, צעירות האליחן
הקליליה ממשכן פיטס על ידי עזוזה
בקלצנות שפקליינו צל' יומ', קלון לו
בקצ"ה צל' ר' זעיריה, כיינו צמור מעונן,
ללמו לו צוא, סממיה לא לארפיל נזemo
לטהיר על צי יטראלן מוקודש מוש' קען,
מענן מועיל, צממיאס וגטלאנטום,
ולבן נג' נהמאל נטמא ויקרל "הו"י"
מן מאה, כדי ללמו לו, צל' יו' צל'

לטהיל על צנוי יטרכל מת חור שם קווין
טיכף ומײַן, הול געגעט מענען, זטממלא
טעריך לטהיל עלייטס חור מעגעט נפֿי
מדליךיטס, עד ציזלכטו יומל וויל
זזועמתה מנעו קענגל, ווילר כך יוכל נגענות
ולעופר זקלנסט מות חור שם קווין כה צ'ג.
20
ובזה יוזן פינעט מה אלמא רט'י היל/
צזקיילס מורה על נזון הייצה, לי ←
צקילס זו לימד הקב"ה מה משא לר'ינו
שיקפלי עזמו אל צנוי יטרכל לאפי מדליךיטס
המנוכה, זהה סייס מורה על גולד גאנזבָּה
וחיבת הקב"ה צנוי יטרכל, עד כמה
הקב"ה כציצול מצטוק וומתורה צפני
יטרכל יטוצו מלין, טהרת חאר שטחנו צענגן
ונפלו למקוטה חמוץ, עס כל וזהEkatz'ה
כציצול מاضיל ומורייד כבוד צלינמו, ומאר
מת חווו חיליאס, כדי נקלנס וללוממס
הילו, וכמו אכלמות (ויקרא ט"ז) קאוכן
האט צנוך נומומומט, קיינו מְרַגְּמָן
קונומומומט וצמוך מסכתה הקלאיפיט,Ekatz'ה
כציצול מオリיד ומתקפיל הום חור צלינמו
היליאס, כדי ציוו לאטמקרע ולזוב מלין
טבלר במענט מענען.

15-b-

• ט') כי מלך "הו' י"ה" עמו יעקב מצל
נהלתו, כי נסמות צבי יכללה נס מלך הולך
מןעל ממעך, כמו שיכלוב בפלחת כלתיהם
(ג' ו') יופם נמלפיו נסמתם חייט, וענין
הניטום מלמי, שתקב"ה לכיצול נס מלך
מלךויות ופנימיות מיזמו, כמו כהנא
כהדא נופת ומויה הבעל מפיו בכת, מווילן
על ידי זה מלך ממלוכיו ופנימיות חייטו
ממא, וחכו יופם נמלפיו נסמתם חייט,
נסמות צבי יכללה נמאנכו ממלוכיו ומו
פנימיות ימץך בכיצול, והיה מלך הולך

16

ומבוואר נטבּיִק, דמה טמַין קְלָדֵס
מריגת ממי' הַמְּהוֹר דְּצַפְעָם
הַסְּוּיִק הַמְּמוּלָךְ בְּקָרְבָּוֹן, וְזוּ מִפְנֵי חֲנַכְתָּמוּ
נַמְלָצֶת גַּגְוָן חֻמְמָלִי, תְּאֵר מַכְכָּה וּמַעֲלִיסָט
עַל הַר טַנְחָמָה. וְהַס קְלָדֵס מַזְכָּר וּמַמְכָּר
הַלְּתָס כּוּמָמוֹן הַגְּמָנִי, וּמַשְׁכָּר טַעֲנִיוֹת גַּפְוָו
תְּמַהְוָמוֹיִו הַגְּמָנִיִּס, הוּ מַמְגָלָה צְקָלָנוּ הַמְּלָר
טַמְּלָא אֶס קוּיִיק צְיִיךְ הַמְּמוּלָךְ צְוָו, וּוּכְה

לבריגט מ"ר גדור צכל מעטיו, כי מ"ר
כטממו מהיל נקלען צלי מנק סמבדיל.
ולכן סקליקיס ה"אל מוכפלס וממוקליס
עלומס, ומנטמלייס ע"ומס מלך פגס דק מן
סדק, נטמפס צוועט נקלעט לרטפי ל"ט,
ועוותס כל מעטיאט נטמלהנות גדרו, וכל
וזא מג' מ"ר גדור נטמפה, טהו'ה מ"ר מקס
הו"י"ב צ"ה סמיהיל נקלען צלי צום מנק
המבדיל.

17

אבל הַס פְּלָדָס מֵיו עִזָּד לְפָכֶר נְעָנִים
וּמְחוֹת גּוֹפּוֹ, הַלְּגָם מִמְלָגָם מִהְוָתוֹ
כְּעֵנִי לִימְלָה שְׁעֻוּלָס פּוֹךְ, שָׁעֵל יְדֵי זה
מִמְוקָם הַמִּתְּמָמָן כַּמְגּוֹפּוֹ הַמְּמוּמָלִי, וְכֵל שָׁקָן הַס
מִצְוָה פּוֹגֵס כְּמַנְוָהִים וּעוֹנוֹת, נְמַמְּקָבָה הַזָּהָר
כְּלִינְצָר הַזָּהָר כְּמַעֲשָׂה, הַוָּה מוֹרֵיד עַל יְדֵי זה
הַלְּמָד אֲלָקָן הַלְּוָה מִמְעָל שְׁכָלְדוֹ זְמָרְגָּזָן גְּלָנָת
כְּצָמָר טָגוֹט הַמְּמוּמָלִי, וְהַוָּה נְאַמְמָנוֹ
נוֹמָמָתָן וּמוֹמָקָה עַל יְדֵי כַּמְתָּחָמָת, וְעַל
יְדֵי כְּעֵנוֹת טָסָס כְּמַמְקָר שְׁמַדְלִיל מִפְנֵי
הַוָּה בְּגַתְמָה, כְּמוֹ שְׁכָלְדוֹג (שְׁמִיעָה י' ט' ז')
עוֹנוֹמִילָס כְּיוֹ מִגְדָּלִיס צִיעִיכָּס נְצִין
הַלְּנִילִיכָּס, בְּיִיּוֹ שְׁבָעָנוֹתָן מִמְתָּלִילָס צְפִינִי
שְׁמַלְקָן הַלְּוָה הַמְּמוֹלָט שְׁכָלְגָּז הַלְּדָס. וְהַזָּהָר
עַנְיִן גָּלוֹת הַצְּלִיכָּה, לְצִיּוֹן מֵהָ שְׁהָלָדָס
גּוֹלָס לְאַוְלִיד הַמִּתְּמָמָן שְׁכָלְקָן הַלְּוָה מִמְעָל
שְׁכָלְדוֹז מִמְתָּחָמָת טָגוֹף, וְהַיְדָה שְׁ
כְּנִכְיָה גָּלוֹת.

וזהנה, נקורות לנו בגנוג בכו"ע
במתקיילים פframתו כס מז
סמוונל עליון, לפער מיטרלי זורך לזר
על חד לדוריים קשים גניזיט, וכטורייפס
לומר לדוריים קשים, על מנת יולחין כס
צלפון כל חיבת. מזרביה כרגיל בתפה
ממקפתה זו ולון נמי סמעננש כר
וכקורייט בקדום של חיבת. חלמס זלה
כיו כחווב במופתן עליון, גבעיר כל
חמד וכוקו ולחצצנו למזרום מה שפכויש
ממנו ומדוריים לאי עתה דוריים קשים.

14

והנקדודה בטליתם כיהם ג"כ מזוכ
במושלם עליינו. כלודס לרייך
למהוז צ'כלרנו פמייד תלמורות מלוון בטוטו,
עליו לכרגוניות צמג'ן צוזות. בכ"ה מגיע
חהדר מל"י עס לחיך זוך נחון, ותקבָּ
מלוד לכרגוניות צעדו ולככיו כמו שנדרכ
צ'כלכו. צ"ב ווועטס הוו כלון צהמולייכָ
זהלץן שיט צב כל מזוכ ולום מסר לנו
דער, ומAMILען כמעט חיין זיכלטיאו לכרגוניות
כרחוו נלהומו צן מהס טכגינע. למנס זובי
חוונת בקריליך צל מיזבָּ, טנכיר צמלוֹצָ
בכני הפיינו צזמן שלין הו נמיהויס
צ'דרמקן, וולדרכז דוקה זו לאכגניש צעדו
לפוזן צל חיזב חיין פירושו רק שמבדליך
כך עמו, הלא שמרגוניטס מיזבָּ קלפָּין,
צפטע פשטייך לוואר דער מל' זוחלה לרייך
קוודס לנין נאכזין חומטו ולככיו צו, וווק
זו נדער הלווע טס כל קהיזבָּ ועם כל
קההכָּבָּ, וחכו כמיהויס במושׂר כלהן.

עובדת יקרה עבדה

ברש"ג קק', ייקלט היל מטה, לכל דברו
וילכלה מילוט וילכלה קוויסט קלמה
קלימטה נזון מיטה. יש להזכיר, מהו שגעון
זואה אסkeklimeth מולח על נזון מיטה.

ויזובן על פי קידוע, כי מכלית נני שממכו
היא בימתה, כדי לממן מטה צבוי יטלול
פגמוני צחונו בעוגל, כמו אפליקט רט"י סק"
נכילות פרלטת פקוני, מ مكان תענלות, עדות

הוּא לִפְלָהָן צוֹמֶל לְהַס הַקְצָה עַל
מִיעֵדָה הַעֲגָלָה שְׁרָלִי הַכְלָה אַכְינָמוּ צִיְינָה.

והענין מה שפכו במנצון ריש מיקון
למונט העגלה, יתומך על פי מה
שכתבו נז'וק (מ"ב ז' ע"ה), ומונומל
בקפליס טקלוטיס במלוכה עיי' מיל' היגרא
המשנה פ"ג), לטרות נצמום צי' יטראל קוו'
ນאחס פוי' נ' ג', כמו שכתבו (דיליס ז')

Rashi says that *kriah* is an expression of affection. Since Hashem taught Moshe the Torah with affection, it stands to reason that the transmission of the Torah from *Rav* to student should take place in the same manner, and the *talmid* should feel the *Rav's* love for him. This is especially so in light of the fact that the *Rav's* task is not only to teach his student Torah, but also to rebuke him and demonstrate proper conduct and fear of Heaven. Only if the student feels his *Rav's* love will he be willing to accept rebuke from him.

29
ובאמתא, רבים חללים הפללה הנהגה בלתי נכונה בזה, שהרבה ילדים חלשי כשרונות וכוחות, נשוו מן הרדר רח'יל, ועוזבו את דרכו ה' למגاري, מחמת דבר זה, שהיתה חסירה להם אותה קריאה של חיבתה, אם מצד ההורים, או מצד המערכת החינוכית: המלמד, מגיד שיעור, משגניה או ראש הישיבה.

וזו תוכחה עצומה לאלו הנושאים על עצם תפkidim חינוכיים, לבלי ישכח כי הישיבות הן יתי'ת נח' להגן על הבचורים בשנות התבגרותם, שם המקומן שצרכיהם לחנוך ולגדלם. וכיון שבצעירותו, זוקף כל אחד לתשומת לב מיויחדת, עליינו להקפיד על זאת מוד. ובבוגרין שאם היה מגלים יתר סבלנות לילדים והב�ורים, היו מצלחים להוציאו יותר פירות מתוקנים לתפארת בית ישראל.

וכבר האריך הרמב"ם בפירושו על המשניות (סנהדרין פ"י), במשנה דיכל ישראל יש להם חלק לעולם הבא וכו', שצרכיהם לחלק לקטנים מעדרים ודברי מתייה, כדי להמשיכם לתחורה ולמצוות, ונעה תקן קצת מדבריו הנחמדים שם: שים בדעתך, כי גער קטן הביאrhoו אצל המלמד למדרו תורה, וזה הטוב הגדול לו לעניין מה שיישיג מן השולמות. אלא שהוא למייעוט שניו וחולשת שכלו – איןנו מבין מעלת אותו הטוב ולא מה שיגיעו בשבלו מן השולמות, ולפיכך בהכרח יctrיך המלמד שהוא יותר שלם ממנו שיזורו אותו על הלימוד בדברים שהם אהובים אליו לקטנות שנויות, ויאמר לו: קרא ואתן לך אגוזים או תנאים ואtan לך מעט דבר [ומאריך שם, שעניין זה הוא היסוד של תורה 'שלא לשמה', אך המטרה בזה לזרוע ללימוד התורה].

אבל, אצל קטנים עושים זאת באמצעות דברי מתייה, ואילו נעריפ – זוקקים לדברים מותקים וקריאות של חיבת. ולמעשה, כל אחד באשר הוא זוקק ל'AMILAH טובה', ואילו אפשר לתאר כמה כוחה של 'AMILAH טוביה' להציג דורות שלמים.

ואפשר לפרש ולהוציא בזה העניין של קריאה של חיבת, بما שכתב בעל התורות כאן: יזכיר אל משה – ראשינו תיבות: אמר, בעשרה שערתתו לו אמרו (שה"ג, י). ותמונה, מה הקשור בין יזכיר אל משה לאמא. אלא לפ"י מה שהארכנו בעניין הקריאה של חיבת, הנה יש כאן חוספה, שגם האימחות צריכות לתרום חלון בעניין זה, אם הן חפזות בעלייתם במתוך תורה ובעבודה.

ועל זה נאמר (משל א, ח): שמע בני מוסר אביך ועל הטעש תורה אמר, רמשום שהבן קשור מادر לאמו, נקראה תורה על שמה – מדורם אמר, שהרי היא הנوتנת לו קריאה של חיבת, ותומכת ומעודדת אותו תמיד, וזה גורם לו להקש למדוד תורה. וזה זכותן הגדולה של הגיטים, כמו אמרו חז"ל (ברות י, א: נשים במאיז ציין? באקווי בנייהו לבני נישטא [=תינוקות של בית רבנן היי וגילין להיות למדים לפני רבנן בבית הכנסת. רשי"]. ובבחינת מה שאמיר רבנן (חולין כד, ב: חמץ ישמן שסטכני אמי בילדותי, זה עמדו לי בעית זקונתי).

ההכרה שבחיבה ועידוד תמידים למושפעים

(שם)

ובואר בספרא שהקדירה הכפולה משה הייתה אות חיבת, היינו שכעס שדבר הקב"ה עם משה הקדמים הקב"ה לפנות אליו בלשון המבטאת את החיבתו אליו יקבר את הדברים מתוך הרגשת אהבה מצד המקום אליו בכוכב.

עוד מצינו שם בספרא: ומה היו הפסוקות ממשימות ליתן ריווח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין עניין ולהלא דברים ק"ז ומה מי שהוא שומע מפי הקב"ה ומדבר ברוח'ק ציריך להתבונן בין פרשה ובין עניין לעניין על אחת כמה וכמה הדיטות מן הדיטו.

על משקל קל וחומר זה בדברי הספרא באיר הגה"צ רבי מתתיהו סלומון שליט"א משגיח ישיבת ליקוד: גם על חיבת המקום למשה, גם על חיבת דרכו ולומר מהו הלומד מפי הקב"ה ומה דבר ברוח'ק זוקק לאות חיבת ויעידוד, הדיטות הלומד מן הדיטו על אחת כמה וכמה שהוא שוא זוקק לקריאה של חיבת לפני כל דבר ואמרה וציווי בתורת חזוק תמידי לקלות את תורה רבנו ולעלות ולהתעלות על פי הדרכתו.

ענין זה הוא מן העיקרים הנחוצים לנו ביותר בבעונו לטפח ולגדל תלמידים על רבי התורה והמצות, שכן הכרת התלמיד ברגש אהבת וرحمם רבו מוסיפה לו מוץ וחשק **לקבל את דבריו ולחברות קניינו באחתת תורה ויראת שמים.** ואכן מה נפלאה הרוגשת התלמיד כאשר הוא נוכח שרבו מקשיב למצוותיו ומדוע לבקש למדוד וכאשר מתוך הזדחות עם מצבו איינו מכבד עלייו בתפקידי ודרישות כמפקד צבאי המטייל מרווח על חיליו, אלא מגדיו כאב רחמן ומפטחו מתוך הרעפת חיבת ואהבה במטרה להנחיו חי עולם הבא.

אם רבן של ישראל אדון הנביאים ואביו שלשלת מסורת התורה היה זוקק לאות חיבתו של מלמדון, מה ענה אן אבותה, הרעפת חיבת הרב על התלמיד פנים ובוטה לה אין לה זמן ומועד קבוע, בכל מגש עם התלמיד בין בזמן הלימוד או מוחזק להם על המבחן לתה לב ולהתרכו בשאלתו את עצמו איך יש בידי להראות ולהפגין לתלמידי את אהבתו אליו.

*

ובאה התורה למדנו, שאפילו משה רעייא מהימנא, שנאמר בו (במדבר יב, ז-ח): בכל ביתך נאמין הו, פה אל פה אדבר בו ומראה בחידות וגוו', ושוהיה עניינו מאר מלמדון, רשות חיבת הרב על פני האדמה' (שם פטוק ג), וכן כתוב בו (דברים לד, ז: ולא קם נביא ערד בישראל ממשה אשר ידעו ה') פנים אל פנים, ע"פ כן גם אליו הקדמים ה' ממשה קריאה של חיבת.

ואנו צרכים למדוד מזה, שאם הקב"ה אשר מלמד תורה לעמו ישראל נהג כן עם משה רבינו, כל שכן סתם אנשים זוקקים לדברי רצוי ועיזור. וכן אם לומדים עם התלמידים או עם הבנים, צרכים להקדמים ולקרוא אליהם בלשון של חיבת על כל אמרה ואמרה, ורק בזה מובטחים אנו שיקבלו את התורה כדבעי, וירצו לשמע מה שאנו מלמדים אותם.

ואפשר, שכן מתחילה עם הקדמים למדוד 'פרישת וקרוא', כדי להקדמים ולהראות להם את הקריאה של חיבת, ועל ידי זה ~
לקרכם ולהחככם עליהם את התורה הקודשה.

סיום

למדנו, איפוא, כי הקריאה אל משה רבינו בשם, הורנה על השתייכותו והצדוקות גמורה של משה עם תוכנו הרוחני. על ידי אותה השתייכות הוקן משה והוכר ששמעו וקיבלו את הדיבור הקדוש של הקב"ה, בדומה לקבלה המלאכים את שליחותם, וכייל.

מצב זה של דבקות האדים עם שורשו ותוכנו הרוחני, משמעתו: התורמות מכל תשובה ורצון המוגד לדבקות העליונה, והכוונת כל כוחותיו לתכליתם ויעודם. מוצב זה מזוהה ברמב"ם, ז"ל (יד החזקה - הלכות יסודית התורה פרק ז): "וְהוּא [הנביא] מתקדש והולך ופורש מדרך כלל העם החולכים במחשי חומו, והולך ומזרע עצמו ומלמד נפשו שלא תהיה לו מושבנה כלל באחד מדברים בטלים, ולא מהבלי הזמן והמרבולותיו, אלא דעתו פניה תמיד מעלה קשורה תחת הכסא להבין הנסיבות הקדושות הטהורות, וمستכל בחכמו של הקב"ה כולה מצורה ראשונה עד טבור הארץ, יודע מהן גודלו - מיד רוח הקודש שורה עליו".

ההכנה הניל לא הייתה אירעה חד פעמי, אלא לפני כל דבר שה' דיבר עם משה הוא הקדים קריאה לדיבור - "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה - לכל דבר נטול ואמרות וכל צווים קדמה קריאה" (רש"י מובא לעיל).

אמוננו לאmittנו של דבר, הקב"ה קורא לכל אדם ואדם מלא את יעד תיו, כמשילאי אי' כי: "הקומות בחרוז קראת ברכות תפנו קוזה. בראש הפקידות תקנאה בפקחיהם שערים בעיר אפיקעה תאפר". הקב"ה עומד וקורא לכל אדם, בכל מצב שהוא נתנו בו - לחבד בshoreו, ולעשות מצאותה".

על האדם לשמעו את אותה קריאה, ובטרם באו לעשות מצואה עליו לעצורה, להתאחד עם תוכנו ושורשו הרוחני, ולעשות את המצואה מtopic רצון, שמהה ודבקות ביעדו ותכליתו".

ונראה על פי זה לבאר את הכתוב (דברים כ"ח מ"ז): "תמת אשר לא עבקת את י-ק-נ-ק אל-ה-ק בשלמה וקטוב לבב". ויש לשאל: מדוע התורה הענישה כל כך ברומרה את מי שעשה מצואה בלי שמהה - שהכתוב קבע שדבר זה הוא הסיבה לאוותן קללות הרכבות בתוכחה הנוראה של משנה תורה?

אומנם נראה לבאר על פי דבריו, כי העיטה מעזה בעלי שלמה ורצונו, הרי זה מורה שהוא איינו נשמע לעקריה" של הקב"ה, ואינו היאני של משתתף בעוות, על דרך הכתוב במקחה של תורה כתנים (קריאה כ"ז ב"א): אם פלבי עמי קרי ולא תאבו לשמע לי ויספתי עליכם מעה שבע פטיפות... שעהשה מצואה בעלי הכהנה ורצון, מורה שאינו מעריך את המצואה, וכן הואעשה את המצואה באופן של "קררי" ועראי - דבר לא חשוב שנעשה בלי תכנון מראש. על דבר זה מגיע העונש הנורא של התוכחה, דרך הכתוב (משילאי

באר ויקרא החיים

ובעוזהשיות נבר ענן גדול שכולים ולמוד מפטוק זה, דהנה מודיעים כמה כתוב ויקרא כי אל משה, רק אה"כ כתיב ידרבר כי אליו מהל מועד לאמר.

ו"ל דהנה יסוד גדול הוא שככל דבר שבקדושה צרך הכהנה, ולפי ההכנה מקבלים הדבר שבקדושה, ואפיילו דברים שמפשיע השיתות באתערותה דלעילא צריד ג"כ איזה הכהנה, ואינו דומה כל מי שמכין עצמו למי שאינו לו הכהנה.

וחגגה ידוע שתלמידי הבуш"ט היבאו ממשמו יסוד גדול, שהבת קול שיווצר כל יום מהר חורב, באמצעות נושא להגשמה של כל אחד ואחד, אלא שאינו יודע מה שומע, אבל אם מטה עצמו היטיב ששמע שמעורר אותו לעבודת ה', אבל זה רק אם רוצה לשם, אבל אם אין רוצה לשם, אז אין מבחן מי קורא לו, והושב סתם שנעשה קצת בעצבות והולך ליקח איזה דבר גרשמי כמו בגון מאכל או משקה, או

סתם מבלה זמן בדברים בטלים כדי להריגע עצמו, אבל בעצם אין זה מה שהוא צריך אז, כי בעצם ה' זה קול הנשמה שלו, שורצה להתקרב לה' והואינו שבע רצון ממצו בروحניות, אבל אם מטה מהו היטיב, אז בעצם זהcosa לשמעו שהוא קול ה' שקורא לו, וזה שומע מה שורצה הקב"ה ממנו.

וא"ב א"ש הפסוק ויקרא אל משה, ולא פירוש מי קורא לו, אבל וידבר ה' אליו מהל מועד לאמר, כי משה רבנו עשה הכהנה שיראה עליו השכינה, וזה נקרא אהל מועד ה'ינו מקום מוכן להשתראת השכינה, ומהמתה שמשה נעשה אהל מועד, לנו שמע קול ה' מדבר אליו, וא"כ ההתעורות מלמעלה שבא מהקב"ה בעצמו זוכה לשמעו רך ע"י קצת אתערותא דלתתא.

שלום

ראש השנה

נתיבות

והביאור על דרך העבודה, דענו לשמעו קול שופך הוא כמ"ש מן בכ"א י"ע ב' (ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר ה' אליו, דכתיב ויקרא בלשון נסתר ולא פירוש מי הקורא, ה'ינו דכל קריאה שבועלם שמשועה"ה שמע מיד ידע שהוא וידבר ה' אליו, שהוא דבר ה' הקורא לו להתקרב אליו. כל המאורעות העבריים על איש יהודה, כולל הם קריאה מנתה השיתות שיתתקrab אליו ית', הן מאורעות של שמחה שם קריאה להתקרב אל השיתות מתוך שמחה, והן המאורעות שלistorים ועגמ"ג, ואפי' אצבעו אין אדים נזקף עד שמכריזן עליו מלמעלה (חולין ז). ועי' נאמר ושבה ניד ה' אליך ושםעת בקהלו (דברים ל). העדר הראשון של תשובה הוא ושםעת בקהל שחוורי יזון ל科尔 ה' המדובר אליו. ובזה ילי' ה' (שם י"א) ראה אני נזון לפניכם היות ברכה וקללה את הברכה אשר תשמעון וגוי. מקו הרברכה הוא שומעים את קול ה' היוצא מהר חורב יום יום, הקורא אליו ומעורר לבבותכם בכי', ואם לא שומעים את קול ה' זו גופא הקלהה, עניין וזה הוא מיסורי עבדות ה', ונכלל בכתוב (שם יג) אחרי ה"א תלכו ואיתו תיראו ואת מצותיו שמרו ובקהלו תשמעו ואיתו תעבורו ובו תדבוקן. שיש מקשים, מה כוונה אמרו בקהלו תשמעו, אחוי שכבר לנו כאן בפסקו כל עניין עבדות ה'. אמונם כאמור בקהלו תשמעו הוא צוי מיהר לאיש יהודה, שמלבד כל מצוות התורה יקשב וישמע ל科尔 ה' הדובר אליו תמיד, כי כל מה שהוא שומע וכל מה שקרה לו ממאורעות העולם בכלל ובפרט הכל הוא קריאה מנתה השיתות והצוויה הזה חור ונשנה הרבה פעמים בתורה כי הוא מדור הכרכה.

זה עניין קול השופר שהוא קול ה' הקורא בראש השנה לכל איש יהודה לחזור אל מקומו ושונש.

וכמ"ש הרמב"ם (תשובה פ"ג) אע"פ שהקיעת שופר בראש השנה גזירות הכתוב, רמז יש בו, ככלומר, עיר ישנים משותכם ונורדים הקיצו מתרdemכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה. והיינו שזו קריאה מיהודה

• מחשבות וקבלות טובות בעת קריית המגילה •

C העולה מכל האמור שכל אותן וכל תג ב מגילת אסתר יסודהה בהורי קודש, עובר אחורי בית הכנסת ושמע קול שופר וכולה סודיות ותפלות עמוקות, או קול מגילה, אם כן לבו יצא ואם לאו אלים כמו כן חיב כל אחד לקבל על עצמו על מלכות שמנים בעת קריاتها, אל דוקא, ובואר החיד"א בספר נחל בדברי הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדייטשוב ז"ע בקדושת לו"י (קדושה ראשונה לפורים) שכתב דברים חזבלי להבות אש בענין זה, והאל לך לשון קדשו כנ"מ קריית המגילה מעוררת את הלב ויכoon בקראו ובשםך המגילה שמעתה מקבל על תורתו ומצותו וכו', לכן יcin רמתנות לאבוניהם" ראשיתibus "אלול", למדנו שצרכ' להתעורר בתשובה אז השעה, זמי שיש לו מוח בקדשו, ישפט בצדק כי בעבור שהגדיל ה' לעשות עמו מאר להצלינו ממות לחיים, אין ראוי לאבד ולהפר יראה ולפרק על עליו על תורתו ומצוותיו יתברך שם".

(זרבאה) יגלו ברעה' כתיב, וכי בזה למי שיש לו לב".

D וכאשר בשר ודם מקבל על עצמו להיות טוב זוכה שהקדוש ברוך הוא מסיעו ולא יעזבנו בידו, וכמו שאמרו (מגילה ז) "קימו למעלה מה שקיבלו למטה", דהיינו שהם קיבלו על עצמן מלמטה לעשות נחת רוח לבורא יתברךשמו על כן קיימו לסייע להם מלמעלה שיוכלו להוציא מחשבתם וקבלתם מן הכה לפועל.

E ומוסיף שם, שיש לזכור כי פורים הוא יום היכיפורים, שהקב"ה סולח ומוחל לבני ישראל על כל עונוניותם, לפיקן צירח רטה על העבר וקבלת על העתיד, ולהחליט בהחלטה גמורה שלא ישוב לכלה עוד, והשנה המוכשרת לכך היא בעת קריית המגילה שאז מטהר הקב"ה את ישראל באירועות דלעילא, ועל רשם לעורר לבו ולהתקרב אליו יתברך שמנו.

פעם אחת בשנה, קול ה' היוצא מהשופר קה' ליהודי עוזר שנים מנתקם ונדרמים הקיצו מחרדתם. כי אם על חטאיהם עוד יכולם לשוב בחשוכה, אבל כאשר ימיו ושנותיו עוברים עליו בתרדמה הרו לא תועילנו והתשובה כדי להשיב ימיו ושנותיו שעבורי בתרדמה. זו סגולת ועבותה היום, וזה המצוה לשמעו את קול שופר, לבקש לקול ה' הקורא ליהודי בקהל השופר כדי שיכנסו הדברים באוני לבכו. וזה מהרנו גם בפסקו וישמעו את קול ה' א' מתחלה בגין לווחה היום, דא יומא דינא, ביום זה שמע איש יהוד א' קול ה' היוצא מהשופר. ויתחבא האדם ואשתן שהאים איןו שם לבו ומחבא ומתחמק מהקדישה לעשות המהפהכה הדורישה בחיזיו. ויקרה ה' א' אל האדם ויאמר לו איכה, מה נהי מך, אשר גם בר' ההן שמע עת קולו יתיש ע"י השופר הנך מתחבא ובורות.

ואיתא בספה"ק שופר ר' ר' שרש פורה ראש ולענה. הדינו שהשופר מערר לאיש יהוד שיעקור מקרבו את השורש פורה ראש ולענה, כי הלא אפשר ויתכן שישודר יעבור את הש"ת כל מי חייו ואת שורש הרע לא יעקור עצמו, וזה בא קול השופר לזרו ולוורו ע"ז. כן איתא שופר מלשון שפרו מעשיכם, הינו שב科尔 השופר הכלול כי קראות, הן בסוף מרע לעקו את השורש פורה ראש ולענה, והן בעשה טוב שפדו מעשיכם וכברת לא חופר. לכל יהודי יש ענן מיוחד בסור מרע וענן מיוחד בעשה טוב השיכים לשורש נשמהו, שבשבילים ירד לעולם, והיצה"ר משקיע את כל הכהות יהודיה כמו שנודם בעניים אלה שם הנקרה העירית של, ע"ז קורא אליו קול השופר עוזר שנים מנתקם. וזה ענן לשמעו קול שופר, פ' לשמעו את הקראה שהקב"ה קורא אל איש יהוד ביום הזה.

דומגא היה יש להבאי לפך, אדם שנמצא לבדו בחדר סגור, ומפנה לבו לדבר עבירה, וכן כבר הזהיר על כך השולחן ערוץ (אורח חיים טמן ב' עף ב') וכותב: "אל יאמיר הנני בחדרי חדרים מי דואני, כי הקדוש ברוך הוא מלא הארץ כבודו", אבל אותו אדם עסוק בעצמו ושוכן לרוגע שהקדוש ברוך הוא יושב בשם ומתחבון במעשהיו, לפטע פתאות שמנע הוא רעש, הריו קופץ ממקומו בבהלה לראות אם מישחו מותבונם בו ורואה את מעשינו, אך מיד מבין כי אותו רעש היה בסך הכל רחש מבין העצים, או כל רעש אחר, קול עלה נידף, וחוזר לשלוותן.

ash tamid

אר לאמיתו של דבר, צריך להבין שלא היה זה קול עלה נידף כלל ועיקר, הקדוש ברוך הוא דבר אליו והזהיר אותו שלא יעשה את מעשה העבירה הזאת, כל הבריאה כולה עומדת לרשותו של הבורא העלים וכפופה אליו לרצונו, והקדוש ברוך הוא משתמש בכל מיין דרכים כדי לדבר אל האדם, והוא צריך להבין כי גם רעש כל שהקפץ אותו ממקומו, יש בזה אמרה ומטר ישירות מהקדוש ברוך הוא אלא אם יתבונן האדם בבריאת מבט נכוון זה, הרי שככל חיו ישתו, בכל אשר יפנה ירגיש שהקדוש ברוך נמצא ומשווה עמו.

*זהו היסود, לקלוט את המטרים שהקדוש ברוך הוא שולח אליו הדיבור של הקדוש ברוך הוא קיים ונמצא בעולם ורק צריך להיות קשוביים וערדים לקרייה צ.

דבר זה מדגישה לנו התורה מיד בפתחת ספר ויקרא, "ויקרא אל משה", הקדוש ברוך הוא קרא את קרייתו, ואילו משה ריבנו שהיה קשوب כל העת ללא להסית דעת, מיד שמע והבין כי הקרא ה' הוא הינה קרייתו של הקדוש ברוך הוא ומכוונת היא אליו.

ותגראה לבאר בזה כי כאשר הקדוש ברוך הוא קרא אל משה, באמת לא קרא אליו באופן כה גלי וברור שיבין כי ה' הוא הקורא אליו, אלא הקדוש ברוך הוא קרא קרייה, ומה שרבינו אשר היה מוכן לכך והיה קשה לкриיאתו, הבין מעצמו כי ה' הוא הקורא אליו, וממילא, אחר שהבין כי הקראה באה אליו מה' יתברך, ממשיכה התורה במפורש "יאדבר ה' אליו".

צרכיך להיות קשוביים לקרייאתו של הקדוש ברוך הוא

ומבוואר בזה יסוד גדול בעבודת ה', פעמים רבות הקדוש ברוך הוא קורא אל האדם וمبקש לעוררו, וודרכו הקדוש ברוך הוא لكن הוא רבות,

בדרכים רבות ובאופןים רבים הקדוש ברוך הוא קורא ומדבר אל האדם, אלא שבדרך כלל אין האדם שם ליבו לדבר ומודע לכך, לא תמיד האדם קשوب לкриיאתו של הקדוש ברוך הוא, ועל כן איןנו מבין כי הוא יתברך קורא ומדבר אליו ממש, ופונה ומבקש ממנו שישוב אליו.

אבל אליו יפקח האדם את עיניו ויתבונן היטיב בכל מהלך הבריאה, בית היטיב בכל הסובב אותו ובכל מה שעבור עליו, הרי גילה לפטע יימצא כי הקדוש ברוך הוא מדבר עמו כל הזמן בכל מני צורות, ורק צריך להקשיב, צריך לראות זאת בעניים ולהפניהם את הדברים.

Well, Bilaam seems to take his donkey's transformation in stride. In fact, he actually gets into an argument with his donkey. Bilaam doesn't hear. He doesn't get the message. And when the whole episode is over, the Torah tells us that "Bilaam returned to his place." Everything went back to the way it was. There had not been even one iota of change. He didn't hear the message.

Contrast that with Rabbi Akiva who is intrigued by the sight of water dripping onto a stone. He comes to the conclusion that if water can make a stone smooth, the Torah certainly can have an effect on him. He observes a simple act of nature and changes his life. He doesn't even need any talking donkeys. Why? He hears the message.

Rav Yisrael Salanter once passed by a shoemaker's stall late at night and saw that the shoemaker was still there.

"Why are you still working?" he asked the shoemaker.
"It's so late at night. Why don't you go home?"

"Because as long as there's oil in the lamp," said the shoemaker, "there's work to do."

What a stunning statement! thought Rav Yisrael Salanter. As long as there is oil in the lamp, as long as the *neshamah* burns within us, there's still work to do. Rav Yisrael Salanter heard the message delivered to him through the mouth of a simple shoemaker. Why? Because he was open to it. He was receptive. We all get messages, but some of us just let them go by unread.

כמ וצמ

39

ונראה, כי משה רכינו ע"ה בכל פעם שהיתה שורה עלייה השכינה והיה שומע את דבר ה' מהל מועד, היה מקודמה ובאה אליו בדוקות והתעלות נפלה, ועל ידה היה מגע למצב התפשטות הגשמי המתאים לשמעית וברך ה'. הקראה שבה פותח הכתוב ואומר "ויקרא אל משה".
היא היא הדרקوت שבה היה חש משה רכינו כי הקב"ה קרוב אליו ועומד להמשמעו את דבריו. לפ"ז שוכניות זו עדין לא שמע משה את קול ה' המדבר אליו, ולא נאמר לו בה דרכיהם כלשהם, لكن לא נאמר בה ויקרא ה', ולא בא אחריה דברים שנאמרו לו בקראה זו.

כל אדם מישראל עתים יש לו שהשכינה מתקרבת אליו בבחינת אהיינוראה דלעילא, מבלי שתקדرم אוין התקרכות מצדוי. לפעמים בעמדתו בתפללה, מרגיש אדם בנפשו התעוורנות נפלה וצמאן עו התהתקב אל ה', וחפה עליה בכוננה מפרק לבו. ולפעמים באה לו ליהורי התעלות, והוא מכחין לפתח פ ח |יותם וכקנטוניותם של עסקי היום-יום. וחוש הסבה להתעלות פתואמיות הללו, הרבה זכות אבות עשו, או שפלי שורש נשמו רואי הוא כתעת להרגשה נפלה וזה מעין קריאה מן השמיים. ורואי לו לאדם כאשר הוא במצב זה, שיאחז בו ולא ירפסו, ולא יוניח עט רצון זו שהקרו לפניו מן השמיין, יופיל תחנה ותפללה שיזכה שרפי אש קדש אלו יתמידו ויתחזקו בו בלי הפטק, יהיה מוסף והולך בארה חיים למעלה למשכיל.

40

ובזה יש לפреш גם מה שיש לתמונה, איך זה שבמעדן הר שני רך ישראל שמעו את הקול "אנכי ה' אלקין", והלא מבואר בחז"ל שכל העולם נזרע עתמן תורה, ומודע לא שמעו כל האומות את הקול אלא שרך ישראל שהיו נכונים לשם שמעו את הדבורות מזה שלשה ימיים, אך לדם שמעו את הקול, אליו וומרת העולם שאשרה היה להם ההכנה, אפילו מה שנזרע העולם כולם שמעו רק רעש קולות אבל לא הוועיל שיכנס באוניהם איזה דבר מעשרת הדברים.

אבל הביאור הוא כי משה רבינו איננו מביט ומסתכל בפלאי הטבע רק מתווך סקרנות גרידיא, משה רבינו מביט ומסתכל בכל הסובב אותו ומוחפש את קריאתו של הקדוש ברוך הוא אליו, כאשר רואה משה רבינו מחזה מופלא ונדריך זה, מיד הוא סר לראות מה דבר זה אומל לו וכי צד זה מדובר אליו באופן אישי, ולכן כאמור כי הוא ס"כ לראות, מיד קרא אליו ודיבר עמו מותו של הסנה.

36

างשי סדום לא הבינו את קריאת הקדוש ברוך הוא אליו ולפניהם נהפכה סדרה

בפרשת וירא טרם הפיכתם של סדום ועמורה נאמר (בראשית י"ג כ'): "וזיאמר ה' זעקה סדום ועמורה כי רבה וחטאיהם כי כבודה מאך. ארדה נא ואראה הצעקהה הבאה אליו עשו כלה ואם לא אדע".

הקדוש ברוך הוא אומר שרוצה לדודת ולראות את עצקהה של העיר סדום, והנה לא מוזכר בשום מקום בפסוקים לאחר מכן שהקדוש ברוך הוא ירד לראות, ותמונה מאחר שאמ"ר "ארדה נא ואראה", מדוע לא מוזכר לאחר מכן שירד לראות.

והנה במדרשו שם (בראשית רבבה מט,) אמרו חז"ל, "אמר רבי ירמיה בן אלעזר, עיקר שלמותה של סדום לא הייתה אלא חמשים ושתיים שנה, ומהם עשרים וחמש שנה היה הקדוש ברוך הוא מריעיש עליהם עלייהם הרים ומביא עליהם זועות. כדי שיישעו תשובה ולא עשו, הדבר הזה דכתיב א"ו ט, ה): "המעתיק הרים ולא ידעו אשר הפקם באפי".

והדברים מבהילים!

כל תקופתה וזמןה של העיר סדום היה בסך הכל חמישים ושתיים שנה, ובמשך כמחצית מהזמן הזה, אומרים חז"ל, היה הקדוש ברוך הוא מריעיש עליהם הרים ומביא עליהם זועות, איןנו יודעים מה בדיק היה שם, רעידות אדמה או התפרצויות הר געש, על כל פנים חז"ל אומרים זועות, אם כן נראה היה שגם נוראים מאוד, וכל קר למה? כדי שיישעו תשובה!

וכי מישחו שם לבו לדברים הללו? מרגשים ריעידות אדמה עזות, רואים התפרצויות, זועות, אבושים נהרגים, ואומרים שאלות בסך הכל תפועות טבע, אך לאmittio של דבר אין בה שום טبع ומונגן של עולם, הכל הוא דיבור של הקדוש ברוך הוא וקריאה לבני האדם לשוב אליו, אילו מישחו מאנשי סדום היה רואה זאת קר וממתבון במבט אמיתי, היה מבין כי כל אותן זועות אין אלו אלא זעקותו של

הקדוש ברוך הוא שמתחנן אליהם שישבו בתשובה, ואיזי ניתן היה להציג את העיר סדום.

אבל כולם היו שקוים בחטאיהם. וזעקותם גדלה עד לשמיים, אין אחד לא המתבונן מסביבו במבט אמיתי לאות כי ה' יתברך בכבונו ובעצמו פונה אליהם ומבקש שישבו בתשובה, ועל כן לא הייתה ברירה כי אם להפוך את כל ערי הארץ.

זה איפוא פירוש הפסוק "ארדה נא ואראה", עשרים וחמש שנה הקדוש ברוך הוא ירד לסדום לנסות להשဖע עליהם ולගרים להם לשוב בתשובה, אלא שאפילו זועות עולם שפקדו אותם לא הספיקו בשビルם.

ישמע חכם ו יוסף לך, לפקו עינים תמיד ולהחפש בכל דבר היכן ש דבר של הקדוש ברוך הוא, ומה הוא רוצה ומבקש מאיינו.

RABBI CHAYIM MORDECHAI KATZ: "The wise person learns from everything that occurs to him. He tries to gain understanding from each occurrence. Even if he does not merit to gain a total understanding, the attempt to gain a deeper grasp

of the matter in itself expands his mental scope. But a fool's eyes are focused on distant horizons. He does not pay attention to what is happening right in front of his eyes. He misses out on many spiritual lessons. The wise person learns from the daily events that he sees and hears. His heart feels what is happening around him, and he constantly learns from everything.

* "With this we can understand why Moshe told the people to stand a moment and reflect on the salvation the Almighty would bring about by splitting the Red Sea. He emphasized the importance of reflecting on what was happening. Without stopping a moment to reflect, one can miss the hand of the Almighty in the most miraculous of occurrences.

~ "By developing your spirituality and cleaving to the Almighty's Torah, you will develop a profound spiritual outlook in all that occurs in your life. This will help you to lift yourself up from one level to the next."

44 קול ה' הקורא בנו לשוב אליו

הוּא אָמֵר, הַשׁוֹרֵשׁ לְכָל הַחַשֶּׁק וְהַדְּרָצֵן לְהַתְּקִרְבָּה אֵלֶּה יִתְבְּרֹךְ הוּא עַצְם הַתְּשׁוֹקָה שֶׁל
הַקָּבָ"ה אֲלֵינוּ. הַוְאָ אֲוֹהָב אָוֹתָנוּ מְאֹוד מְאֹוד, "אַהֲבָתִי אֶחָתֶם אָמַר הָ"י" (מְלָאֵיכָה א' ב), הַוְאָ
מְבֻקָשׁ אֶת קָרְבָּתֵנוּ, וְהַוְאָ קָרָא לְנוּ, מְדֻבָר עַמְוקָם בְּתוֹךְ לְבָוטִינוּ, שְׁנַשּׁוּב אֲלֵינוּ,
שְׁנַתְּקִרְבָּה בְּאֶחָבָה וּבְרַבָּקוֹת. וְהַפְּשָׁר רְחַשֵּׁי הַלְּבָב הַפְּנִימִים שְׁבָקְרָבֵנוּ, קְול ה' שָׁרוּ
בְּתוֹךְ נְקוּdot הַלְּבָב הַפְּנִימִית, קְול קָרָא, קְול אָהָב, קְול עַדְין וּשְׁקָט, "קָלָא דָלָא אַשְׁתָּמָע"
(זהר א' ר' א'), קְול המעוֹרָר אֶת הַגְּנִיה הַפְּנִימִית שְׁבָקְרָבֵנוּ, וְדוֹחֵף בָּנוּ בְּדִיחָפה הַפְּנִימִית
וּעֲמוֹקה, לְבֻקָשׁ אֶת קָרְבָּת ה' וְאֶחָבָתוּ, לִיְתַל לְהַתְּאֹתֵד עָמוֹ יִתְבְּרֹךְ בְּמִסְרָרוֹת נֶפֶשׁ, לְהִזְהִיר
צָמְדִים וּמְדֻבָּקִים בְּכָל עַת וּבְכָל שָׁעה, עַם אָבִינוּ, מַלְכֵנוּ, דָוְדֵנוּ.

שנאמר במגילת אסתר (א, כא) "ויעיש

לְהַמְלָךְ כָּدָבָר מִמְוֹכוֹן", וּמְרֹמֵז הַבַּיִת אַחֲרֵי

(סת). ד"ה ויעש המלך ע"פ מה שידוע דכל

מקום שנזכר במגילה "הַמְלָךְ" הכוונה

הפנימית היא למלא מלכי המלכים

הַקָּבָ"ה, והיינו "וַיַּעֲשֵׂה הַמְלָךְ שַׁהְקָבָ"ה

נוֹתֵן לְאָדָם לְהִנּוּת וּלְקַבֵּל מִן הַיּוֹטֵט

"כָּדָבָר מִמְוֹכוֹן", הַיְנֵנוּ כַּפֵּי מה שהוא

מתכוון בעצמו בתרם יבא היום טוב.

וביתור בפורים וענין מחית עמלך,

שעיקרו אינו ליום בלבד כי אם לכל

תקופת השנה, לעkor את חלקו של

עמלך זה הרע שיש בקרבו ולהרשיש

בלבו אהבתו ויראותו, ויש להעmis כו

בלשון הגمرا (מגילה ל), כי היכי דלא

תיקודם עשייה לזכירה", עשייה זה פורום

bara haChayim

45

טַלְילִמִים | מוה

43

'יקרא - בקשה מאת ה' שנטקרב אליו

וְהַנֵּה, פְּرָשָׁה זו מִתְּחִילָה בְּקָרְיָה שַׁהְקָבָ"ה קָרָא לְמַשָּׁה, "יִקְרָא". הַקָּרִיאָה הִיא בְּקַשְׁתַּת
הַתְּקִרְבּוֹת. כַּשְׁאָדָם קָרָא לְמַשְׁהוּ הָא מְבֻקָשׁ מִמְנוּ לְבָא אֲלֵיו. מִמְילָא, כַּשְׁהַקָּבָ"ה קָרָא
לְמַשָּׁה הָא מְבֻקָשׁ מִמְנוּ לְהַתְּקִרְבָּה. בְּשׁוֹנְאָה מִזְיָדָרְבָּה, הַמְתִיחָה לְפָעֹולָת הַדִּיבָּר, וַיֹּאמֶר,
הַמּוֹתִיחָה לְהַבָּן הַמִּזְדָּרְבָּה, הַרְיָה שִׁי'יקָרָא' מִתְּחִיםָה לְעַצְם הַתְּקִרְבּוֹת בּין הַשְׁנִים. לְפִיכְךָ
אָמַר ר' ש'י'יקָרָא' הָא לְשׁוֹן חִיבָה, שְׁכַן בְּמַהוּת הַקָּרִיאָה גְּנוּזָה גְּדוּלָה הַמְבֻקָשׁ
מְאוֹד שֶׁהַאֲהָבָה יִתְקִרְבֵּן וַיְהִי יְהִידָה עַם אֲוֹהָבוֹ.

גְּמַצָּא, שְׁכַבְרָה לְפָנֵי בְּקַשְׁת הַתְּקִרְבּוֹת שְׁלַנּוּ אֲלֵיו יִתְבְּרֹךְ, הַרְמָזָה בְּמַלְלִים "אֶתְּמָם קָרְבָּן לְהַקָּבָ"ה
מִפְּקָדָה לְהַלְּה", כָּבֵר מִתְגַּלָּה בְּקַשְׁת הַתְּקִרְבּוֹת שֶׁל הַקָּבָ"ה אֲלֵינוּ, שְׁרוֹצָה שְׁנַתְּקִרְבָּה
אֲלֵיו - יִקְרָא'. עַמְקָם גְּדוּלָה גְּנוּזָה בְּמַילָה זו וּבְעַצְם הַיּוֹתָה הַשׁוֹרֶשׁ וּהַפְּתִיחָה לְכָל עֲבוֹדָת

הַקָּרְבָּנוֹת. הַקָּרְבָּנוֹת הַם בְּקַשְׁת הַתְּקִרְבּוֹת שְׁלַנּוּ אֲלֵה יִתְבְּרֹךְ. וְאָלָם, בִּיסּוּד כָּל
הַתְּהִתְעוּרָות שְׁלַנּוּ לְהַתְּקִרְבָּה לְהָ, גְּנוּזה בְּקַשְׁת עַמְקוֹחה וּפְנִימִית יוֹתָר, וְהַיָּה הִיא עַצְם
הַבְּקַשְׁת שֶׁהַקָּבָ"ה הַבָּעֵד בְּעַצְמוֹן הַמְבֻקָשׁ אֶת קָרְבָּתֵנוּ. הַקָּרִיאָה שֶׁל הַקָּבָ"ה לְמַשָּׁה, הַיָּא בְּעַומְקָה
קָרִיאָה פְּנִימִית וּעַמְקוֹחה לְכָל פָּלִילִים, לְבָא וּלְהַתְּקִרְבָּה אֶל ה' יִתְבְּרֹךְ. קָרִיאָתוֹ שֶׁל הַקָּבָ"ה
הַיָּא גִּילִי גּוֹלָל אֶהָבָתוֹ הָאֲדִירָה לְדָעַיָּתוֹ, כְּנָסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּלָלוֹת נְשָׂמֹות יִשְׂרָאֵל, וּבְקַשְׁתָוֹ
שֶׁהָאָהָב מְבֻקָשׁ אֶתְּמָמָה. קָלָה דָוִי דָוִקְפָּקָתִי לְאַחֲתִי רַעַנְתִּי יְוָנְתִּי תִּמְפְּתִּי" (שְׁרוּשִׁים ה ב).

קוֹלוֹ שֶׁל הַקָּבָ"ה הַקָּרָא לְמַשָּׁה, מְהֹדָה בְּפָנִים נְשָׂמֹות עַם יִשְׂרָאֵל, מְעוֹרָר אֶהָבָה
אֶדְרָה וּפְנִימִית, כְּמִים הַפְּנִים לְפָנִים, וּמִמְילָא מִתְגַּלָּה כְּתָנוּעָה אֶדְרָה וּפְנִימִית שְׁלַנּוּ,
לְבָא וּלְהַתְּקִרְבָּה אֲלֵיו יִתְבְּרֹךְ - "אֶתְּמָם קָרְבָּן קָרְבָּן".

46

נוֹרָאות אָמַר הַרְהָ"ק רַבִּי יְחִזְקָאֵל
שֶׁרֶגֶא מִשְׁנְיאָנוֹא זְלִיעַ, שְׁבִיּוֹם הַזָּהָה יְשַׁ
* בַּיד כָּל יְהֹוִדִּי אֶת הַכּוֹחַ שִׁשׁ לְכַהֵן גְּדוֹלָה
לִפְנֵי וּלְפָנֵים בְּקָדְשִׁים. וּכְיוֹצְאָה
בָּזָה כְּתָב הַשְּׁפָט אַמְתָה' (פּוֹרִים תְּרֵנוֹן ז) וְלִילְפָ
כָּן מִקְרָא "כִּי אִם בַּיּוֹם הַכְּפָרִים, וְאִילְלָה
אֶל הַקְדָשָׁה" כִּי אִם בַּיּוֹם הַכְּפָרִים, וְגַבְיוֹרִים
לְהַיִלְלָה בְּקָדְשִׁים כְּתָבָה (אַסְטָר ד, טז) "וּבְכָן אֶבְאוֹ
אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא כְּדַתָּ", שָׁאֲפָשָׁר
לְהַיִלְלָה בְּקָדְשִׁים אֶתְּמָם יְהֹוָה יְהֹוָה יְהֹוָה יְהֹוָה

הַכְּפָרִים.

אמר רב' ר' בְּבָ"ל (אַבָּו ב, ב) בְּכָל יֹם יוֹם בְּתַ
קְול וּצְאתָה מַהְרָה וּמִכְרָות וּאוֹמְקָה
אוֹי לָהּם לְבָרְיוֹת מַעֲלָבָ�ה שֶׁל תּוֹרָה, וַיְדֹועַ
בְּשֵׁם הַבְּעֵשֶׂת ז' זֶל כִּי הַרְהָרִי הַתְּשׁוֹבָה
הַמְתַעוּרִים לְפָעָמִים בָּאָדָם, בְּאַיִם מְאוֹתָן
בְּתַקְול, אֲשֶׁר אָסֵם זְכוֹרָה אֶתְּמָם
וְיַיְהֵן כָּל מִקְרָא הָעוֹלָם, לְהַטִּיב אָוֹ
לְעוֹרוֹו, וְזַהֲרָה שְׁלוֹחִים מִן הַשְׁמִים הָמָם, אֲבָם
בְּאַיִם לְהַטִּיב לְאָדָם, אוֹ יִתְחַיֵּב לְהַזְוּת לְדָ'

ולְהַתְּבֹונָה בְּחַסְדֵי יְהֹוָה, וּבְמַעְשֵׁי עַצְמוֹ, אֲמָם
רָאוֹי הוּא לְאוֹתָן חַסְדִים, שָׁם לֹא אָז דָזָן
יַכְנוּ לוּ מִזְכִיּוֹת, וּמִמְילָא חֻכָה עַלְיוֹן הַלְּבִיב
דָרְכוֹ, שִׁיחָה רָאוֹי וְיַדְעָה עַלְיוֹן מִבְלָשִׁין
עַל דִין, וְלִבְלָה יְהֹיָה חָזָקָה כְּפֹולָה וּלְשָׁפָר מַעְשֵׁן.
ועל פִי הַיּוֹדָעָה שְׁנַתְּמָתָה מִשְׁה וּבְנֵי כָול
כָּלּוֹת נְשָׂתִת יִשְׂרָאֵל, יְשַׁ לְרָמוֹ אַם
הַדְּבָרִים הָאִמְרָאִים בְּפָסְקָה שֶׁלְפָנֵינוּ: וַיָּרָא
אֶל מְשָׁה, כַּשְׁאָדָם שָׁוּם קְול קָרִיאָה אֲלֵי,
עַל יְמִינָה מִקְרָא הָעוֹלָם, יְדָעַ כִּי לֹא מִקְרָה הָוּא
מִלְשָׁן וִיקָרָא, אֶלָּא קָרִיאָה מִלְשָׁן וִיקָרָא עַם
עַל יְמִינָה מִקְרָה טָבָעִי בְּכָחֵי וִיקָרָא,
וְכַמְעַט שְׁדוֹמָה לְמִקְרָה טָבָעִי בְּכָחֵי וִיקָרָא,
בְּכָל ה' הָוּא, בְּכָחֵי וִיקָרָא אֲלֵי מְאֹה
קָרְבָּן לְמִקְרָה וְיִתְחַיֵּב יְהֹוָה עַמְּדוּ לְאָמוֹן.